

Arrest

nr. 207 648 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 mei 2018 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsbevel geplaatst wegens gewone diefstal en bendeforming.

1.2. Op 31 juli 2018 wordt de verzoekende partij, bij beslissing van de Raadkamer van Hasselt, in vrijheid gesteld op voorwaarde van de voorafgaandelijke storting van een borgsom.

1.3. Op 2 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
(...)”*

ALIAS: E.G. (...); A.S. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 31.05.2018 voor gewone diefstal, bendeforming-deelname, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

Op 29.12.2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar betekend aan de betrokkene.

Artikel 74/13:

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12.07.2018, heeft de betrokkene verklaard geen familie, noch een duurzame relatie te hebben in België. Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling

met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. De betrokkene wenst terug te willen keren naar Frankrijk, aangezien zijn familie (partner en kind) daar verblijft. Indien hij over de nodige verblijfsdocumenten beschikt, kan hij zijn familie in Frankrijk vervoegen. Artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 en het artikel 8 EVRM.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 29.05.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Op 30.08.2000 heeft de betrokkene een asielaanvraag ingediend waarbij hij gebruik maakte van een valse identiteit (X, geboren op 09.09.1966 te Ger-Ger, onderdaan van Azerbeidzjan). Deze asielprocedure werd finaal negatief afgesloten op 25.11.2004.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Op 29.12.2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar betekend aan de betrokkene.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 31.05.2018 voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 31.05.2018 voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Op 29.12.2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar betekend aan de betrokkene.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 29.05.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Op 30.08.2000 heeft de betrokkene een asielaanvraag ingediend waarbij hij gebruik maakte van een valse identiteit (G.E. (...), geboren op 09.09.1966 te Ger-Ger, onderdaan van Azerbeidzjan). Deze asielpcedure werd finaal negatief afgesloten op 25.11.2004.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Op 29.12.2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar betekend aan de betrokkene.

Betrokkene heeft in zijn vragenlijst hoorplicht d.d. 12.07.2018 geen vrees in kader van artikel 3 EVRM vermeld. Hij verklaarde dat hij terug naar Frankrijk wil. Hij werd reeds op 21.01.2016 teruggestuurd naar Frankrijk. Betrokkene heeft eveneens verklaard geen enkele ziekte te hebben die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 29.05.2018 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Op 30.08.2000 heeft de betrokkene een asielaanvraag ingediend waarbij hij gebruik maakte van een valse identiteit (G.E. (...), geboren op 09.09.1966 te Ger-Ger, onderdaan van Azerbeidzjan). Deze asielpcedure werd finaal negatief afgesloten op 25.11.2004.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Op 29.12.2015 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar betekend aan de betrokkene.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr.

129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verwerende partij beweert ten onrechte dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde kan schaden.

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker.

In het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast "3.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C -554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Verzoeker werd door de Raadkamer te Limburg, afdeling Hasselt op 31 juli jl. In vrijheid gesteld mits het betalen van een borgsom van € 2500. Dit bedrag werd al reeds door verzoeker vereffend.

DVZ stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker naar Frankrijk wenst terug te keren alwaar zijn familie en gezinsleden verblijven. Verzoeker wenst blijkbaar terug te keren in de hypothese dat hij in Frankrijk over een verblijfsrecht beschikt.

Verzoeker beschikt in Frankrijk effectief over een verblijfsrecht van onbepaalde duur ingevolge erkenning als een politieke vluchteling.

Dit verblijfsstatuut werd al reeds aan het strafdossier en tevens aan het administratief dossier gevoegd en werd niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij heft dit verblijfsrecht total niet in aanmerking genomen bij het treffen van de bestreden beslissing.

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.”

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° én 12° van de Vreemdelingenwet en omdat (i) zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, (ii) zij op 31 mei 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden en uit de maatschappelijke impact van deze feiten kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en (iii) zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschorst, noch opgeheven is, daar haar op 29 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar werd betekend. Vervolgens wordt een motivering voorzien waaruit blijkt dat rekening gehouden werd met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Er wordt de verzoekende partij vervolgens geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, gelet op het risico op onderduiken en gelet op het feit dat zij een bedreiging voor de openbare orde is. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de redenen worden vermeld voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een risico vormt op onderduiken (i) omdat zij na haar illegale binnenkomst of illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat de verzoekende partij beweert sinds 29 mei 2018 in België te verblijven, dat niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, (ii) omdat zij in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt heeft of fraude heeft gepleegd daar zij op 30 augustus 2000 een asielaanvraag heeft ingediend waarbij zij gebruik maakte van een valse identiteit, dat deze procedure finaal negatief werd afgesloten en (iii) omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschorst werd, daar zij op 19 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar werd betekend. Voorts wordt verduidelijkt dat zij een gevaar is voor de openbare orde daar zij op 31 mei 2018 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor gewone diefstal, bendevoorming-deelname, feiten waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden en uit de maatschappelijke impact van deze feiten kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat de verzoekende partij tevens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Het bestreden bevel steunt op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste, ten derde en ten twaalfde die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede en/of derde motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij aangaf dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten alsook het motief dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is, volstaan elk op zich om het bestreden bevel te kunnen schragen. Deze motieven worden op het eerste zicht niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet.

Nu de verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten daar zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch betwist dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is daar haar op 29 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar werd betekend, toont zij op het eerste zicht niet aan dat het bestreden bevel is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Evenmin toont zij op het eerste zicht aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van deze feitelijke vaststellingen en in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing wordt niet aangetoond, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet wordt beslist om de verzoekende partij geen termijn van vrijwillig vertrek toe te kennen. De relevante bepalingen van deze wetsbepaling luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De afwezigheid van een vrijwillige vertrektermijn is gesteund op twee juridische en feitelijke motieven. De afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn is gesteund op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is (i) omdat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat de verzoekende partij beweert sinds 29 mei 2018 in België te verblijven, dat niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, (ii) omdat zij in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt heeft of fraude heeft gepleegd daar zij op 30 augustus 2000 een asielaanvraag heeft ingediend waarbij zij gebruik maakte van een valse identiteit, dat deze procedure finaal negatief werd afgesloten en (iii) omdat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd, daar zij op 19 december 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar werd betekend. Dit motief wordt op het eerste zicht niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, te geven. De kritiek van de verzoekende partij die enkel gericht is tegen de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de

Vreemdelingenwet, waarbij wordt geoordeeld dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, betreft derhalve een kritiek gericht tegen een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de andere vaststellingen met betrekking tot artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet die de afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten op voldoende wijze schragen.

Nu de verzoekende partij niet betwist dat er een risico op onderduiken is, toont zij op het eerste zicht niet aan dat de beslissing betreffende de afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Evenmin toont zij op het eerste zicht aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis van deze feitelijke vaststellingen en in het licht van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet te besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van vrijwillige vertrektermijn. Een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing wordt niet aangetoond, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet.

3.2.7. De verzoekende partij betoogt nog dat zij door de raadkamer in vrijheid werd gesteld op 31 juli 2018 mits het betalen van een borgsom en dat zij deze reeds vereffend heeft. De verzoekende partij laat echter na te verduidelijken op welke wijze deze vaststellingen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij meent dat dit een impact heeft op de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, herhaalt de Raad dat dergelijke kritiek gericht is tegen overtollige motieven, zodat deze kritiek niet dienstig is. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met deze gegevens rekening heeft gehouden, doch hieromtrent oordeelde *“Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, (...) hij het grondgebied (moet) verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België”*. De verzoekende partij toont op het eerste zicht geenszins aan dat deze motieven foutief zouden zijn of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

3.2.8. De verzoekende partij kan ten slotte gevolgd worden waar zij stelt dat zij over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in Frankrijk beschikt ingevolge erkenning als politiek vluchteling, dat haar verblijfsstatuut reeds werd gevoegd aan het administratief dossier en niet betwist wordt door de verwerende partij. Waar de verzoekende partij echter betoogt dat de verwerende partij haar verblijfsrecht in Frankrijk totaal niet in aanmerking heeft genomen bij het treffen van de bestreden beslissing kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat met voormeld verblijfsrecht rekening werd gehouden en dit zowel in de bepaling van het land waarnaar de verzoekende partij moet worden teruggeleid en dit als volgt *“Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”* als bij de afweging die gemaakt wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM *“De betrokkene wenst terug te willen keren naar Frankrijk, aangezien zijn familie (partner en kind) daar verblijft. Indien hij over de nodige verblijfsdocumenten beschikt, kan hij zijn familie in Frankrijk vervoegen. Artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing.”*. De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

3.2.9. De verzoekende partij maakt *prima facie* een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.2.10. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

N. VERMANDER